

Arrest

nr. 91 411 van 12 november 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 13 juli 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 juni 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 20 augustus 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat R. DHONDT en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 5 maart 2011 het Rijk binnen en diende op 7 maart 2011 een asielaanvraag in. Op 19 juni 2012 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen zou u de Pakistaanse nationaliteit bezitten, een soenniet zijn en afkomstig zijn van Karachi. U zou gans uw leven in Karachi hebben gewoond. U zou nooit politiek actief zijn geweest en verklaarde geen problemen te hebben gekend met de Pakistaanse overheid. U zou in Karachi een zaak in drukwerk hebben gehad. Tevens zou u als handelaar in aandelen uw brood hebben verdiend. Dit werk zou er in hoofdzaak in hebben bestaan om voor uw opdrachtgever klanten te werven en hen advies te hebben gegeven over de aankoop van aandelen.

Na de dood van Benazir Bhutto zou de aandelenbeurs in Pakistan ineens zijn gestort. N.A. en Z.H., twee van uw klanten sinds 2007, zouden hierdoor veel geld (6 miljoen Roepies) zijn kwijtgespeeld. Ze zouden u de schuld hebben gegeven van hun verlies en u gezegd hebben dat u hen het geld dat zij hadden verloren moest terugbetalen. In februari 2008 zou u hierover een eerste keer door uw klanten zijn aangesproken. Ze zouden u gechanteerd hebben om hen het geld terug te betalen. U zou met hen blijven samenwerken zijn en verklaarde hen te vriend hebben gehouden. Begin 2010 zou u door uw twee klanten zijn opgebeld. Zij zouden u gevraagd hebben om naar 'kantoor 90' in Azizabad (Karachi) te gaan, dat toebehoort aan de politieke partij MQM, Muttahida Quami Movement. Op dat moment zou u te weten zijn gekomen dat N.en Z.aanhangers van de MQM waren. U zou er een gesprek hebben gehad met enkele verantwoordelijken van de MQM. Ook N. en Z. zouden aanwezig zijn geweest. Uw gesprekspartners zouden u gezegd hebben dat u het geld aan uw klanten moest teruggeven. U zou hen hebben geantwoord dat ze dit geld hadden verloren en u in deze zaak geen enkele schuld trof. Uw gesprekspartners zouden u gezegd hebben dat ze u desnoods zouden dwingen om het geld te geven. Na dit gesprek zou u N. en Z.te vriend zijn gebleven. U zou hen gevraagd hebben om opnieuw hun geld in aandelen te investeren, maar zij zouden blijven vragen zijn naar het geld dat zij waren kwijtgespeeld. Op 10 september 2010 zouden N. en Z. u hebben uitgenodigd om mee te gaan naar een huis aan de zee. U zou geen enkel idee hebben gehad wat u te wachten stond. Toen jullie aankwamen, zou u het huis niet meer hebben mogen verlaten. In het huis zouden twee onbekenden u gedurende drie dagen hebben geslagen en geschopt. 's Nachts zouden N. en Z. met u komen praten zijn en u telkens opnieuw naar het geld hebben gevraagd. De vierde dag zou u in een wagen zijn gezet en naar huis zijn gebracht. Bij uw vrijlating zouden ze u gezegd hebben dat ze u ook zouden kunnen doden. Na uw vrijlating zou u in slechte gezondheid zijn geweest en besloten hebben Pakistan te ontvluchten.

Rond oktober 2010 zou u een smokkelaar gecontacteerd hebben en hem uw paspoort hebben bezorgd. De smokkelaar zou voor u een visum hebben geregeld. U zou tot aan uw vertrek in uw huis in Karachi blijven wonen zijn en tot de laatste dag voor uw vertrek blijven werken zijn. Na uw vrijlating in september 2010 zouden N.en Z.nog ongeveer vijf keer naar uw kantoor zijn gekomen met de vraag hen het geld te bezorgen. U zou geprobeerd hebben om tijd te winnen en excuses hebben gezocht waarom u hen het geld nog niet kon terugbetalen. U verklaarde nooit naar de politie te zijn gegaan omdat de MQM in Karachi aan de macht is en haalde aan dat iedereen in Karachi bang is van de MQM. U zou uiteindelijk op 14 februari 2011 Karachi in het bezit van uw eigen paspoort met het vliegtuig hebben verlaten en naar Istanbul zijn gegaan. In Istanbul zou u opnieuw een vliegtuig hebben genomen naar Barcelona. Na een tweetal weken zou u met een auto naar België zijn doorgereisd. U zou op 4 maart 2011 in België zijn aangekomen. Op 7 maart 2011 diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Dient immers te worden opgemerkt dat de door u ingeroepen vrees haar oorsprong vindt in gebeurtenissen die behoren tot de privé-sfeer en het gemeenrecht. Uit uw verklaringen blijkt dat twee van uw klanten, die volgens u contacten hebben met de MQM, problemen voor u veroorzaakten omdat zij geld hadden verloren nadat de aandelenbeurs in elkaar stortte en zij grote verliezen leden. Ten aanzien van deze vrees dient te worden opgemerkt dat de motieven waarop u uw actuele vrees baseert vreemd zijn aan het asiel, inzonderheid omdat ze geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, par. A, lid 2 van het internationaal verdrag betreffende de status van vluchteling. De kern

van het probleem waarop u zich baseert is louter van gemeenrechtelijk aard, hetgeen niet ressorteert onder de toepassingsfeer van de Vluchtelingenconventie. Uw twee klanten viseren u niet omwille van uw politieke of religieuze overtuiging, noch omwille van uw nationaliteit of etnie of omwille van het feit dat u zou behoren tot een bepaalde sociale groep, maar enkel omdat zij u verantwoordelijk achten voor het feit dat zij geld verloren (zie gehoorverslag CGVS, p.17). Dergelijk problemen hebben geen uitstaans met de Vluchtelingenconventie.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat u allerm minst aannemelijk maakte dat u bij een eventuele terugkeer naar uw geboorteland een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou moeten koesteren.

Dient immers te worden opgemerkt dat uw asielrelaas verschillende elementen bevat die de geloofwaardigheid van uw asielrelaas in het gedrang brengen.

Ten eerste legde u uitermate vage en stereotiepe verklaringen af aangaande het incident waarbij u gedurende drie dagen in een huis aan de zee door uw twee klanten zou zijn vastgehouden en geslagen. Tijdens het interview voor het CGVS werd u meermaals gevraagd deze gebeurtenis in detail toe te lichten (waar precies u werd vastgehouden, welke mishandelingen u onderging, wat u werd gevraagd, wie in het huis aanwezig was, e.d.). U verklaarde dat ze u als vrienden uitnodigden in een huis aan de zee. Eens aangekomen zou u het huis (dat twee kamers telde) niet meer hebben mogen verlaten. U verklaarde er gedurende drie dagen door twee bewakers te zijn mishandeld. Gedurende de nacht zouden uw klanten naar u toe gekomen zijn en naar het geld hebben gevraagd. Bij uw vrijlating zouden ze u met de dood hebben bedreigd indien u hen het geld niet bezorgde (zie gehoorverslag CGVS, p.11). Verder tijdens het interview werd u opnieuw gevraagd om bovenstaande gebeurtenis meer in detail toe te lichten (zie gehoorverslag CGVS, p.12). Ook werd u specifiek gevraagd meer over de mishandelingen te vertellen (zie gehoorverslag CGVS, p.12). U antwoordde opnieuw heel vaag en herhaalde wat u eerder over dit incident had verteld. U voegde eraan toe dat u halfdood was (zie gehoorverslag CGVS, p.12). Meer details gaf u niet. Verder tijdens het interview werd u in het licht hiervan gevraagd naar de aard van uw verwondingen. U antwoordde dat u geen grote verwondingen had (zie gehoorverslag CGVS, p.15) en voegde u eraan toe dat u enkel littekens had aan handen en benen. Hierop werd u gevraagd wat u dan eerder bedoelde met uw verklaring als zou u 'halfdood' zijn geweest. U antwoordde dat een persoon 'halfdood' is als hij wordt geslagen (zie gehoorverslag CGVS, p.15). Hierop werd u gevraagd of u bewijsstukken had van de dokter die u behandelde na uw vrijlating. Uw antwoord als zouden dergelijke medische documenten in Pakistan niet bestaan, is allerm minst overtuigend (zie gehoorverslag CGVS, p.15). Tijdens het interview voor het CGVS werd u uiteindelijk een derde en een vierde keer de vraag gesteld om in detail bovenvermelde gebeurtenis toe te lichten en werd u gewezen op het belang van gedetailleerde en doorleefde verklaringen. U herhaalde gewoon hetgeen u eerder had verteld en bracht geen nieuwe informatie aan (zie gehoorverslag CGVS, p.13). Bovenstaande stereotiepe en vage verklaringen brengen de geloofwaardigheid van uw verklaringen serieus in het gedrang.

Bovendien dient in dit verband te worden opgemerkt dat u zich tegensprak aangaande het tijdstip waarop dit incident zou hebben plaatsgevonden. Bij het invullen van uw vragenlijst situeerde u desbetreffend incident in augustus 2010 (zie vragenlijst p.3). Voor het CGVS verklaarde u dat dit incident zich afspeelde op 10 september 2010 (zie gehoorverslag CGVS, p.12). Dat u hierover tegenstrijdige verklaringen aflegde, zet verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder op de helling. Tijdens het interview voor het CGVS werd u geconfronteerd met bovenstaande incoherentie. Uw verklaring is niet afdoende. U herhaalde gewoon hetgeen u eerder had gezegd (zie gehoorverslag CGVS, p.17).

De geloofwaardigheid van uw vrees wordt voorts ondermijnd door het feit dat u na het voorval in september 2010 weinig haast bleek te hebben om Karachi en Pakistan te verlaten. Het feit dat u na het incident gewoon in het ouderlijk huis bleef wonen en bovendien bleef voortwerken tot de dag voor uw vertrek in februari 2011, valt totaal niet te rijmen met uw vrees voor problemen (zie gehoorverslag CGVS, p.14).

De geloofwaardigheid van uw problemen met twee van uw klanten wordt verder ondermijnd door het volgende. Uit uw asielverklaringen blijkt dat u (ondanks het feit dat u sinds februari 2008 met uw

klanten problemen zou hebben gekend, zij u voortdurend afpersten en zij u begin januari 2010 in een kantoor van de MQM bedreigden met de dood) hen gewoon te vriend hield en verklaarde met hen uitstapjes te hebben gedaan (zie gehoorverslag CGVS, p.11). Bovenvermelde valt evenmin te rijmen met uw vrees ten aanzien van desbetreffende personen.

Bovenstaande elementen brengen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas in het gedrang.

Verder dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk maakte dat u niet kon rekenen op de bescherming van de autoriteiten van uw land van herkomst. Uit uw verklaringen blijkt dat u op geen enkel ogenblik geprobeerd heeft om de hulp of bescherming in te roepen van de lokale politie, hogere politiediensten of de rechtbank (zie gehoorverslag CGVS, p.15). Uw argumentatie waarom u geen bescherming heeft ingeroepen, namelijk omdat de MQM in Karachi aan de macht is, wijzigt hieraan niets. U heeft immers nooit geprobeerd om op lokaal, regionaal of nationaal vlak hulp in te roepen (zie gehoorverslag CGVS, p.15). Uw verklaring als zouden uw klanten ermee bedreigd hebben u te doden indien u hierover met iemand zou spreken is, rekening houdend met bovenstaande opmerkingen aangaande de geloofwaardigheid van uw problemen, evenmin afdoende (zie gehoorverslag CGVS, p.14).

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen enkele reden is waarom u geen gebruik zou kunnen maken van interne vlucht. U maakte geenszins aannemelijk dat uw vrees het lokale niveau overstijgt. Uw vrees heeft immers betrekking op twee van uw klanten in Karachi. Verder verklaarde u nog nooit problemen te hebben gehad met de Pakistaanse autoriteiten (zie gehoorverslag CGVS, p. 6). U argumenteerde dat uw klanten veel contacten hebben en de MQM afdelingen heeft in alle delen van het land en de kans aldus bestaat dat ze u daar ook zouden vinden. Dergelijke verklaring kan echter niet volstaan. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u enkel problemen kende met enkele individuen van de MQM en dit omdat zij geld van u wilden. U maakte allerminst aannemelijk dat de macht van deze twee personen zo ver reikt als zouden zij in staat zijn om u hiervoor overal in Pakistan te zoeken. In dit verband werd u overigens gevraagd naar de positie of functie van uw twee klanten bij de MQM. U kon hierover in het geheel niets vertellen (zie gehoorverslag CGVS, p.16), hetgeen de geloofwaardigheid van uw beweringen dienaangaande aantast.

Tenslotte dient te worden opgemerkt dat het CGVS erkent dat het noordwesten van Pakistan geregeld geplaagd wordt door een gewapende strijd tussen extremistische elementen en overheidstroepen. Het gaat hier echter om een uiterst lokaal conflict dat zich voornamelijk in de grensregio met Afghanistan afspeelt. Daar u niet uit deze regio afkomstig bent, is het dan ook niet aannemelijk dat dit conflict uw terugkeer naar Pakistan in de weg zou staan.

De door u neergelegde documenten tenslotte, namelijk uw Pakistaanse identiteitskaart, uw rijbewijs, verschillende documenten van de kamer van koophandel aangaande uw drukkerij, verschillende rekeningquittreksels, een certificaat als belastingbetaler, facturen van uw werk als handelaar in aandelen, documenten in verband met een door u afgesloten levensverzekering, eigendomsdocumenten, belastingspapieren, papieren van uw auto's, documenten van de verzekeringsmaatschappij in verband met een autodiefstal, uw rapport van een technische opleiding en een huwelijksakte, zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen ombuigen. Ze bevestigen enkel uw identiteit, uw studies, uw werk als drukker en handelaar in aandelen, het feit dat u eigenaar bent van verschillende eigendommen en auto's, in Pakistan belastingen betaalt, gehuwd bent, een levensverzekering heeft afgesloten en één van uw auto's werd gestolen.

Rekening houdend met bovenstaande besluit het CGVS u de status van vluchteling en de status van subsidiaire bescherming te weigeren.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker roept als “*enig middel*” de “*schending van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen*” en de “*schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel als algemen beginselen van behoorlijk bestuur*” in.

2.3. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan invoeren. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. De commissaris-generaal stelt terecht dat verzoeker die in het kader van zijn activiteiten als beursmakelaar, problemen had met twee klanten die door het ineensstorten van de aandelenbeurs veel geld verloren hadden en verzoeker verantwoordelijk achtten voor dit financieel verlies, niet beschouwd kunnen worden als een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Bovendien blijkt uit het verzoekschrift dat ook verzoeker “*erkent dat zijn asielrelaas niet van die aard is om op grond van artikel 48/3 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (...) in aanmerking te komen*” en in zijn verzoekschrift enkel om de toekenning van de subsidiaire bescherming vraagt.

3.2. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4.2. Verzoeker legde ter adstructie van zijn asielaanvraag tal van documenten neer, met name zijn identiteitskaart, rijbewijs, huwelijksakte, een rapport van een technische opleiding, documenten van de kamer van koophandel aangaande zijn drukkerij, facturen van zijn werk als handelaar in aandelen, een certificaat als belastingbetaler, belastingpapieren, rekeninguittreksels, eigendomsdocumenten, papieren van zijn auto's, documenten van de verzekeringsmaatschappij in verband met een autodiefstal en documenten in verband met een levensverzekering. Aldus staft verzoeker zijn identiteit, burgerlijke status, studies, professionele activiteiten en eigendommen. Deze elementen staan echter niet ter discussie.

4.3. Verzoeker laat echter na zijn paspoort neer te leggen. Dit klemt temeer nu hij verklaarde dat hij wel een eigen paspoort had en hiermee ook naar Europa reisde, doch dat “*de smokkelaar*” die hem op zijn

reis begeleidde het “afnam in Spanje” (verslag DVZ). De Raad ziet echter niet in waarom verzoeker als bemiddeld en ervaren zakenman die reeds meermaals internationaal reisde en die geen problemen kende met de Pakistaanse autoriteiten, beroep diende te doen op een smokkelaar en deze “600.000 roepies” betaalde om hem naar België te brengen. Verzoeker faalt aldus in zijn medewerkingsplicht en toont evenmin aan wanneer hij daadwerkelijk zijn land verliet.

4.4. Verzoeker staft evenmin zijn asielmotieven. De commissaris-generaal wijst op vaagheden en incoherenties in verzoekers verklaringen die de geloofwaardigheid van het asielrelaas onderuithalen. Verzoeker kon de omstandigheden van zijn detentie en foltering niet overtuigend beschrijven en legde bovendien tegenstrijdige verklaringen af inzake het tijdstip waarop deze gebeurtenissen plaatsvonden.

4.4.1. Verzoekers argumenten dat het een “*bijzonder traumatische ervaring*” betreft en het “*volstrekt begrijpelijk*” is dat hij hierover niet meer informatie kan verschaffen omdat “*enerzijds vonden er tijdens deze hechtenis geen gebeurtenissen plaats die zich lenen tot uitgebreide verklaringen. Verzoeker werd telkens op dezelfde wijze gefolterd en onder druk gezet, verbleef in een afgesloten ruimte en had niet het minste contact met derden*” en “*anderzijds is het volkomen begrijpelijk dat verzoeker zich - gezien het traumatisch karakter van de gebeurtenissen - weinig details herinnert nu hij het voorval zo snel mogelijk trachtte te vergeten*” kunnen niet overtuigen. Immers, daargelaten dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat deze gebeurtenissen plaatsvonden, heeft de bewering dat hij “halfdood” werd geslagen, verzoeker kennelijk niet verhinderd zijn dagelijkse professionele activiteiten nog maandenlang verder te zetten, legt hij geen medisch attest neer en heeft hij tevens zijn contact met de twee gedupeerde klanten niet verbroken. Voorts kan van een zakenman en makelaar verwacht worden dat hij de feiten correct voorlegt.

4.4.2. De Raad kan verzoeker niet volgen waar hij zijn handelwijze als “*uiterst voorzichtig*” omschrijft. Voor zover verzoekers problemen met zijn zakelijke partners dermate ontaardden dat hij het slachtoffer werd van ontvoering en foltering, kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij dan onmiddellijk een beroep doet op de Pakistaanse politie om hem tegen zijn belagers te beschermen. Verzoeker toont niet aan dat de politie niet tussenkomt bij ernstige misdrijven als foltering, ook al zou volgens verzoeker “*het systeem in Pakistan dermate corrupt*” zijn. Voorts is verzoeker ook veelzijdig zakenman en zoals hij bevestigt heeft hij een grote sociale kring en aanzien. Dit blijkt tevens uit zijn verklaringen dat ook zijn gedupeerde klanten contact bleven onderhouden met hem en voldoende vertrouwen in verzoeker hadden om hem ook voor hun nieuwe investeringen als makelaar te gebruiken (zie CGVS-verhoor). Verzoekers bewering dat “*beide klanten binnen de MQM een belangrijke functie en bijgevolg veel invloed*” zijn louter ongestaafde beweringen die niet kunnen overtuigen nu verzoeker niet wist welke belangrijke functie binnen de MQM deze klanten hadden en hun positie niet in het minst kon toelichten, hoewel hij reeds “*sinds 2007*” met hen samenwerkte, hij maandelijks contact met hen had en “*we waren zoals vrienden, als je samenwerkt ben je als vrienden, we gingen uit als vrienden (...)* ik ging dikwijls naar Clifton met cliënten om er met hen te spreken, we hadden onze vriendschap” (gehoorverslag CGVS, p.8, 11). Verzoekers beweringen dat zijn gedupeerde klanten hem naar het leven stonden kan geenszins worden afgeleid uit zijn verklaringen. Integendeel verzoeker heeft zijn bedrijven verder gerund en tevens zijn makelaarsagentschap verdergezet, zij het na het afsluiten van een verzekering “*voor twee miljoen roepies*”. Dit valt bezwaarlijk te rijmen met de bewering in het verzoekschrift dat verzoeker dermate schrik had dat hij zich enkel voorbereide op zijn vertrek naar Europa. Ten slotte is er geen enkel element in het administratief dossier dat erop wijst dat verzoeker zelf in de negatieve aandacht van de Pakistaanse autoriteiten stond. Verzoeker toont niet aan nood te hebben aan internationale bescherming zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, b van de vreemdelingenwet.

4.4.3. Met betrekking tot artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet dient te worden vastgesteld dat indien de situatie in Pakistan, zoals aangebracht in de informatie toegevoegd aan het administratieve dossier (*Subject Related Briefing* “Pakistan” “Algemene Veiligheidssituatie”), inderdaad in bepaalde regio's verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, het echter een zeer lokaal conflict betreft en er niet kan besloten worden dat er sprake is van een veralgemeend gewapend conflict over het ganse grondgebied van het land.

4.5. Verzoeker voert aan dat “*in tegenstelling tot wat de Commissaris-Generaal meent, concentreert het intern gewapend conflict zich geenszins uitsluitend in de Noord-Westelijke regio van het land, doch ook in het Zuiden en de Oostelijke regio!*” en argumenteert dat “*In 2009 concentreerde het geweld zich dus in*

het Zuid-Westen van Pakistan. Meer nog, in 2010 - d.i. de periode waarin verzoeker zijn vertrek organiseerde - breidde het geweld zich uit en concentreerde het zich zelfs in Karachi.”

4.6. Verzoeker steunt zijn beoordeling van de algemene situatie in Pakistan op dezelfde algemene informatie als de commissaris-generaal en bevestigt aldus de geldigheid ervan, doch betwist de interpretatie ervan door de commissaris-generaal. Verweerder repliceert in dit verband terecht dat *“verzoeker zich beperkt tot het selectief aanhalen van bepaalde passages uit de informatie van het CGVS, zonder de algemene conclusie hieromtrent te weerleggen”*. Waar verzoeker verwijst naar de situatie in Pakistan in 2009 en 2010, wijst de Raad erop dat hij zijn oordeel moet steunen op de feitelijke situatie zoals deze zich voordoet in het land van herkomst op het ogenblik van de beslissing. Aldus blijft de motivering van de bestreden beslissing ook op dit punt overeind.

4.7. Tenslotte zijn verzoekers opmerkingen in het verzoekschrift inzake zijn integratie in België zoals verzoeker zelf aangeeft *“niet relevant”* voor de beoordeling van zijn asielaanvraag.

4.8. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoeker werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van zijn keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoeker kreeg bovendien de kans om in zijn vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan kan derhalve niet worden weerhouden.

6. Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf november tweeduizend en twaalf door:

mevr. K. DECLERCK, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK